

vrolijke wanhoop van XL sloeg duidelijk niet alleen bij mij aan.

creditcard called life: 16

regedebuut van Ines Sauer

(BRONKS & Brussel 2000)

Ines Sauer moet ongeveer een leeftijdsnote zijn van Maria Clara Villa-Lobos en ook hun loopbaan vertoont een gelijkaardige op-eenvolging van studies, praktijkervaring, voortgezette studies en een creatiekans via een Brusselse kunstenaarorganisatie in samenwerking met Brussel 2000. Villa-Lobos was één van de 25 beloftevolle jonge dansers en choreografen die uit het 200-tal internationale kandidaten voor de X-Group geselecteerd werden. Zes maanden (januari-juni 2000) brachten deze mensen door onder de vleugels van P.A.R.T.S. (financieel gesteund door Brussel 2000), waar ze dans-technische lessen en workshops in allerlei kunst-disciplines volgden en waar ze aan een per-soonlijke creatie werkten. Ines Sauer was één van de twee winnaars van *Het bal der debutanten*, een initiatief van BRONKS en Brussel 2000 om via een informatieronde en een projectvoorstellenwedstrijd (waarvoor 30 dossiers binnenkwamen) het jeugdtheater meer bekendheid te geven in de diverse kunstopleidingen. Leuk om weten: drie jaar geleden maakte Maria Clara Villa-Lobos haar eerste choreografie, *Home sweet home*, voor het Bronksfestival.

Om haar project te realiseren selecteerde Ines Sauer vier Vlaamse meisjes van 16 en 17 jaar: Ruth Bastiaens, Ellen Mariman, Maren Merckx en Maaike Neuville. Ze confronteerde hen met teksten die ze zelf had geschreven op basis van haar herinneringen aan toen ze zelf 16 was. Lange gesprekken, videogetuidgenissen en de resultaten van allerlei opdrachten vormden de rest van het materiaal waaruit de vijf makers een soort dagboek van twijfels en verlangens distilleerden. Al die korte dagboekfragmenten zijn – hoe kan het anders – erg herkenbaar, maar gelukkig weert de tekstomgeving op basis van eigen teksten over de levensfase waarin je je bevindt) is de kans op *déjà-vu* nooit ver weg. Maar van *creditcard called life* 16 wordt er volop genoten, nog wel het meest door de meisjes op de scène. En dat maakt hen heel mooi.

'K Heb moete boitse

een multimediale theaterproductie

van De Filmfabriek

In het kader van ARTEFACT (een multimedialefestival op initiatief van de provincie Vlaams-Brabant, in een organisatie van Jeugd en Stad

bestaan als zestienvjarige. Daarvoor zijn de actrices veel te sterk zichzelf, waarmee ik bedoel dat ze niet beantwoorden aan één of andere mythes (over zestienvjarigen, over persoonlijkheid,...). De meisjes zijn wie ze zijn, op dit ogenblik. De manier waarop ze de woorden in de mond nemen heeft iets van proeven: soms is er herkenning, soms is het wennen aan een vreemde smaak. Het nu bestaat niet. Er is alleen een ontmoetingsplek tussen verleden en toekomst.

Ines Sauer heeft respect voor de eigenheid van de jonge actrices weten te combineren met een sterke regiehand, die vooral voelbaar is in de tekstzeggings en het gebruik van de ruimte. Ruth, Ellen, Maren en Maaike doen de rest: hun geconcentreerde aanwezigheid op de scène, hun onnadrukkelijk spel, hun open blik richting zaal en hun ontwapenende nuchterheid scheppen een tintelende ontvankelijkheid bij de toeschouwers. Vanzelfsprekend is dat niet: met de gegeven uitgangspositie (een voorstelling op basis van eigen teksten over de levensfase waarin je je bevindt) is de kans op *déjà-vu* enkele meters boven de scènevloer hangen. Elk televisiescherm staat voor een vast personage. Vier van de vijf schermen tonen vooral opgenomen beeldprojecties. Alleen de figuur van Selisette speelt Joost Wynant live, maar we zien en horen hem dus via de close-up op het middelste televisiescherm. Ondanks de afstand tussen toeschouwers en televisieschermen bereiken de close-ups een zekere mate van intimiteit. Het geluid heeft een zelfde ambivalentie: de klankkwaliteit is eerder slecht, maar creëert een geheimzinnige sfeer die nog versterkt wordt door de donkere scène. Voeg daar de vijf tamelijk statische beelden en de

De jonge acteur Joost Wynant (gekend

van de film *Rosie van Patrice Toye*) zit met zijn rug naar het publiek in een constructie die een tweetal meter boven de grond hangt, op de scheidslijn tussen publiek en scène. Zijn gezicht zien we vijf keer in close-up, in vijf verschillende opnames (dat zie je aan kleidij en achtergrond), op vijf televisieschermen die stand tussen toeschouwers en televisieschermen bereiken de close-ups een zekere mate van intimiteit. Het geluid heeft een zelfde ambivalentie: de klankkwaliteit is eerder slecht, maar creëert een geheimzinnige sfeer die nog versterkt wordt door de donkere scène. Voeg daar de vijf tamelijk statische beelden en de

De Wespentabriel - ro theater / Herman Sorgeloos

